

Tisztelt Kodály Zoltánné Asszony, tisztelt Miniszter Úr,
kedves Kollégáim, Vendégek és Kórusmuzsikások!

Énekeljünk, énekeljünk, - így kezdődik egy az egyik legszebb, leismertebb csángó népdalunk.

Igen, ez a kis remekmű egy ékszer, ami életünk egyik legfontosabb örömforrására utal, legértékesebb kincsünket idézi, hiszen énekelni nagyon jó. Emlékezzünk a Kalevala híres jelenetére, amikor Vejnemöjnen énekére még a természet is táncra perdül:

„Még a fák is vigadoztak, mezőn tuskók táncot roptak...”

De az örvendező zsoltárok is erre biztatnak: **Cantate Domino canticum novum...”**

ÉnekeljeteK új dalt az Úrnak!

Ezt a szöveget szinte minden zeneszerző lelkesítő hangokba öntötte. Gondoljunk csak Claudió Monteverdi, vagy az olasz kortárs, Giuseppe Antonio Pitoni szárnyaló motettájára. Az utóbbinak kicsit világiasított szövege szépen kifejezi az éneklés lényegét:

„Szálljon fel énekünk, úgy szálljon,
hogy dallam a szívnek új erőt adjon,
mert boldog, aki énekel vidáman,
hogy ha szívből jó a szép dal!” /Zsolnay Ágoston kissé világiasított ford./

De egy pillanatra fordítsuk komolyra a szót: Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra c. versében ma nagyon is érvényes szavakkal önti ki szívét:

**Az Úristen őriz engem,
mert az ő zászlóját zengem.**

**Hogy daloljak más éneket,
mint amit ő ajkamra tett?**

**Tőle, hozzá minden átkom:
hang vagyok az ő szájában.**

**Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.**

**S kell, hogy az Úr áldja, védje,
aki azt énekli: Béke.”**

Igen, a dal, - akár szárnyaló és boldog, akár elmélyülő gondolatok, érzések, vágyak kifejezése, - de a dal életünk legtermészetesebb kifejező eszköze.

Ne felejtsük Kodály Zoltán „jeligéjét”, művészi és embernevelő vezéreszméjét:

A ZENE MINDENKIÉ!

Tehát: **Szálljon fel énekünk!**

A mai hangversenyünkkel megnyitjuk a kórusmuzsika ünnepét, a Kodály Zoltánról elnevezett, VII. Magyar Kórusversenyt!

Örömteli élményeket kívánok az énekeseknek és a hallóгатóknak!

Legyen a zene mindenkié!

Budapest, 2015. november 19.

Kollár Éva